

Sygn. akt II AKa 231/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 kwietnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Sławomir Machnio (spr.)

Sędziowie: SA – (...)

SO (del.) – Piotr Maksymowicz

Protokolant Katarzyna Wójcik

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej- Tomali i oskarżycieli posiłkowych H. I., T. I., A. M. (1) (uprzednio A. M. (2)), R. M. (uprzednio O. M.), N. Y. oraz P. Y. (1)

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2023 r.

sprawy:

- 1. K. K. (1), urodzonej w dniu (...) w W., córki T. i R. z domu K., oskarżonej o czyny z art. 119 § 1 k.k. i z art. 257 k.k.*
- 2. A. J. (1), urodzonej w dniu (...) w W., córki G. i M. z domu Ś., oskarżonej o czyn z art. 119 § 1 k.k., z art. 257 k.k. i z art. 191 § 1 k.k.*

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonych i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych N. Y., P. Y. (1), H. I. i T. I.

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie z dnia 28 stycznia 2022 roku, sygn. akt V K 169/20

orzeka:

- I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obu oskarżonych K. K. (1) i A. J. (1);*
- II. zasądza od oskarżonych K. K. (1) i A. J. (1) na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych: H. I., T. I., N. Y. oraz P. Y. (1) kwoty po 125 (sto dwadzieścia pięć) złotych z tytułu zwrotu kosztów za pomoc prawną udzieloną z wyboru przez adwokata A. K. w postępowaniu odwoławczym;*
- III. zasądza od K. K. (1) i A. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej oraz obciąża te osoby po połowie wydatkami za postępowanie odwoławcze.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
Formularz UK 2	Sygnatura akt <i>II AKa 231/22</i>

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie wydany w dniu 28 stycznia 2022 roku w sprawie **V K 169/20**.

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	x zmiana	
---	-----------	-----------------	--

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Radca prawny N. C. (1)- obrońca oskarżonej K. K. (1) wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na przypisaniu Oskarżonej K. K. sprawstwa w zakresie intencjonalnego kopnięcia pokrzywdzonej N. Y. w brzuch oraz pokrzywdzonego T. I. w związku z ich pochodzeniem narodowościowym, podczas gdy Ww. oskarżona próbowała się jedynie bronić przed działaniem pozostałych osób uczestniczących w zdarzeniu oraz kierowania do</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p>x niezasadne</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p>x niezasadne</p>

pokrzywdzonych słów obelżywych wyłącznie z uwagi na ich przynależność narodowościową, a nie z uwagi na ich zachowanie, podczas gdy ze stenogramu nagrań wynika odmienny przebieg zdarzenia.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że po stronie pokrzywdzonej N. Y. zaistniały okoliczności uniemożliwiające jej złożenie oświadczenia o woli działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego w niniejszym postępowaniu w określonym przepisami terminie, w tym, że brak złożenia tego oświadczenia był następstwem braku umiejętności posługiwania się językiem polskim podczas gdy Ww. w toku zdarzenia (jak i pozostali pokrzywdzeni) posługiwali się językiem polskim w sposób płynny, a nadto w toku czynności w postępowaniu przygotowawczym nie zgłaszali w którymkolwiek momencie potrzeby tłumaczenia kierowanych do nich komunikatów na język ojczysty, co z kolei skutkowało nieuzasadnionym nadaniem jej statusu oskarżycielki posiłkowej, a w konsekwencji również zasądzeniem na rzecz Ww. na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku zapłaty kwoty 1 000 zł.

3. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4, art. 5 § 2, art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która to ocena nie spełnia wymogów obiektywizmu i pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, tj.:

a) zeznań pokrzywdzonych, które uznano za wiarygodne pomimo iż zawierały one istotne sprzeczności co do tego, w którym miejscu miały znajdować się w trakcie zdarzenia oskarżone jak również pokrzywdzeni, jak mieli się przemieszczać, a także jakie czynności wykonywać, a nadto zmierzały do umniejszenia znaczenia prowokacyjnego zachowania samych pokrzywdzonych, przy czym zeznania te są nie tylko niespójne w odniesieniu do innych osób, ale także są niespójne w obrębie relacji składanych przez tą samą osobę pokrzywdzonego zaś sami pokrzywdzeni nie potrafią wyjaśnić przyczyny ani momentu powstania tych nieścisłości,

b) nagrania przedłożonego do akt sprawy przez oskarżycieli posiłkowych i jego stenogramu, z których wynika, że oskarżyciele wbrew prezentowanemu w toku postępowania stanowisku nie byli biernymi uczestnikami zdarzenia, zachowywali się w sposób prowokacyjny m.in. wielokrotnie nakłaniając Oskarżone do tego, by ich pomówiły, uderzyły i insynuując, że uczyniła to wcześniej (m.in. przy użyciu sformułowań „uderz mnie, na kamerę, uderz mnie..już mnie raz w głowę dałaś, w brzucha dałaś”, „kameruj, włączaj, kameruj, bystro, bystro, jeszcze raz powtórz”, „jeszcze raz powtórz, co powiedziałaś? Że ja Ukrainka, mam wypierdalać, tak? Nagrywaj! Ja Ukrainka i mam wypierdalać?”) oraz stosowali siłę fizyczną w postaci szarpania, przytrzymywania głową w dół, blokowania możliwości swobodnego poruszania się, co zasadniczo przeczy ich twierdzeniom o tym,

że byli spokojni, ugodowi, nikogo nie zaczepiali i byli wystraszeni całą sytuacją,

c) wyjaśnień Oskarżonej K. K. przez uznanie ich za niewiarygodne i mające na celu jedynie budowanie bardziej spójnej, a przez to skuteczniejszej linii obrony podczas gdy Oskarżona rzetelnie wskazała motywacje jakie kierowały pokrzywdzonymi, a także sposób ich zachowania, co nie było sprzeczne z treścią nagrania złożonego przez nich do akt sprawy,

4. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 126 § 1 k.p.k. polegające na przywróceniu pokrzywdzonej N. Y. terminu do złożenia oświadczenia o działaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego pomimo iż nie wykazała ona, by jego złożenie było niemożliwe w terminie zawitym, jako, że posługiwała się ona wówczas językiem polskim, a w toku czynności w postępowaniu przygotowawczym uzyskiwała wszelkie niezbędne wskazówki, wyjaśnienia, pouczenia.

5. Z ostrożności procesowej-rażącą niewspółmierność orzeczonej względem Oskarżonej K. K. (1) kary, która to nie odpowiada jej właściwościom osobistym, nie odzwierciedla stosunku Oskarżonej do zarzucanego jej czynu oraz powstałych w jego konsekwencji przemyśleń, nie uwzględnia znikomego potencjału społecznej nośności tego zdarzenia, które nie jest w stanie w dłuższym horyzoncie czasowym ani zagrozić społeczności ukraińskiej ani poderwać zaufania do osób narodowości polskiej, a przez to nie spełnia w całości

wymogów wynikających z zasad prewencji szczególnej i ogólnej.

Na wypadek gdyby Sąd uznał, iż stan faktyczny został ustalony w sposób kompleksowy i odpowiadający prawdzie, zarzuty obrazy prawa materialnego:

6. To jest art. 257 k.k. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że znieważenie z powodu przynależności narodowościowej jest kierowane w stronę osoby trzeciej kierowanie jakichkolwiek słów uznawanych powszechnie za wulgarne podczas gdy z powszechnie dostępnych źródeł wynika, iż słowo „jebany” jakkolwiek jest wulgarne, nie w każdej konfiguracji wyraża stosunek dezaprobaty czy pogardy.

7. To jest art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwą wykładnię sprowadzająca się do uznania, iż ustalenie wysokości szkody w ujęciu cywilistycznym nie pociąga za sobą konieczności ustalenia stanu w jakim ruchomość znajdowała się bezpośrednio przed i bezpośrednio po zdarzeniu, a nadto odtworzenie wszelkich korzyści osiągniętych przez właściciela danej rzeczy w związku z późniejszym chronologicznie obrotem nią, co skutkowało tym, że zasądzony względem Oskarżonej A. J. (1) obowiązek naprawienia szkody wykroczał poza ramy faktycznie doznanej przez pokrzywdzonego szkody i de facto doprowadził do jego wzbogacenia.

Radca prawny N. C. (1)- obrońca oskarżonej **A. J. (1)** wyrokowi zarzucił:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na przypisaniu

Oskarżonej A. J. sprawstwa w zakresie intencjonalnego kopnięcia pokrzywdzonej N. Y. w brzuch w związku z jej pochodzeniem narodowościowym, podczas gdy Ww. oskarżona próbowała się jedynie bronić przed działaniem pozostałych osób uczestniczących w zdarzeniu oraz kierowania do pokrzywdzonych słów obelżywych wyłącznie z uwagi na ich przynależność narodowościową, a nie z uwagi na ich zachowanie, podczas gdy ze stenogramu nagrań wynika odmienny przebieg zdarzenia.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że po stronie pokrzywdzonej N. Y. zaistniały okoliczności uniemożliwiające jej złożenie oświadczenia o woli działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego w niniejszym postępowaniu w określonym przepisami terminie, w tym, że brak złożenia tego oświadczenia był następstwem braku umiejętności posługiwania się językiem polskim podczas gdy Ww. w toku zdarzenia (jak i pozostali pokrzywdzeni) posługiwali się językiem polskim w sposób płynny, a nadto w toku czynności w postępowaniu przygotowawczym nie zgłaszali w którymkolwiek momencie potrzeby tłumaczenia kierowanych do nich komunikatów na język ojczysty, co z kolei skutkowało nieuzasadnionym nadaniem jej statusu oskarżycielki posiłkowej, a w konsekwencji również zasądzeniem na rzecz Ww. na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku zapłaty kwoty 1 000 zł.

3. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść

orzeczenia, tj. art. 4, art. 5 § 2, art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która to ocena nie spełnia wymogów obiektywizmu i pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, tj.:

a) zeznań pokrzywdzonych, które uznano za wiarygodne pomimo iż zawierały one istotne sprzeczności co do tego, w którym miejscu miały znajdować się w trakcie zdarzenia oskarżone jak również pokrzywdzeni, jak mieli się przemieszczać, a także jakie czynności wykonywać, a nadto zmierzały do umniejszenia znaczenia prowokacyjnego zachowania samych pokrzywdzonych,

b) nagrania przedłożonego do akt sprawy przez oskarżycieli posiłkowych i jego stenogramu, z których wynika, że oskarżyciele wbrew prezentowanemu w toku postępowania stanowisku nie byli biernymi uczestnikami zdarzenia, zachowywali się w sposób prowokacyjny m.in. wielokrotnie nakłaniając Oskarżoną A. J., by ich pomówiła i insynuując, że uczyniła to wcześniej, co zasadniczo przeczy ich twierdzeniom o tym, że byli spokojni, ugodowi, nikogo nie zaczepiali i byli wystraszeni całą sytuacją,

c) wyjaśnień Oskarżonej A. J. przez uznanie ich za niewiarygodne i mające na celu jedynie budowanie bardziej spójnej, a przez to skuteczniejszej linii obrony podczas gdy Oskarżona wskazała, iż nieznaczne rozbieżności w jej wyjaśnieniach złożonych na etapie postępowania przygotowawczego wynikały przede wszystkim

ze zmęczenia wywołanego stosowanym wobec niej środkiem zapobiegawczym.

4. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 126 § 1 k.p.k. polegające na przywróceniu pokrzywdzonej N. Y. terminu do złożenia oświadczenia o działaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego pomimo iż nie wykazała ona, by jego złożenie było niemożliwe w terminie zawitym, jako, że posługiwała się ona wówczas językiem polskim, a w toku czynności w postępowaniu przygotowawczym uzyskiwała wszelkie niezbędne wskazówki, wyjaśnienia, pouczenia.

5. Z ostrożności procesowej-
rażącą niewspółmierność orzeczonej względem Oskarżonej A. J. (1) kary, która to nie odpowiada jej właściwościom osobistym, nie odzwierciedla stosunku Oskarżonej do zarzucanego jej czynu oraz powstałych w jego konsekwencji przemyśleń, nie uwzględnia znikomego potencjału społecznej nośności tego zdarzenia, które nie jest w stanie w dłuższym horyzoncie czasowym ani zagrozić społeczności ukraińskiej ani poderwać zaufania do przedstawicieli służby zdrowia, a przez to nie spełnia w całości wymogów wynikających z zasad prewencji szczególnej i ogólnej.

Na wypadek gdyby Sąd uznał, iż stan faktyczny został ustalony w sposób kompleksowy i odpowiadający prawdzie, zarzuty obrazy prawa materialnego:

6. To jest art. 257 k.k. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że znieważenie z powodu przynależności narodowościowej jest kierowane w stronę osoby

	<p>trzeciej kierowanie jakichkolwiek słów uznawanych powszechnie za wulgarne podczas gdy z powszechnie dostępnych źródeł wynika, iż słowo „jebany” jakkolwiek jest wulgarne, nie w każdej konfiguracji wyraża stosunek dezaprobaty czy pogardy.</p> <p>7. To jest art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwą wykładnię sprowadzająca się do uznania, iż ustalenie wysokości szkody w ujęciu cywilistycznym nie pociąga za sobą konieczności ustalenia stanu w jakim ruchomość znajdowała się bezpośrednio przed i bezpośrednio po zdarzeniu, a nadto odtworzenie wszelkich korzyści osiągniętych przez właściciela danej rzeczy w związku z późniejszym chronologicznie obrotem nią, co skutkowało tym, że zasądzony względem Oskarżonej A. J. (1) obowiązek naprawienia szkody wykraczał poza ramy faktycznie doznanej przez pokrzywdzonego szkody i de facto doprowadził do jego wzbogacenia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarzuty apelacyjne nie okazały się zasadne. obrońca radca prawny N. C. (1), przedstawił je w odniesieniu do obu oskarżonych, w pewnej mierze bez uwzględnienia zasad ich formułowania, a więc, bez wskazania, co jego zdaniem stanowiło uchybienie pierwotne sądu I instancji, a co wtórne. Uwagi te dotyczą zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych, to jest przyjętego przez ten sąd przebiegu zdarzeń, gdzie uchybieniem pierwotnym były domniemane naruszenia w zakresie swobodnej oceny dowodów, w</p>		

stosunku do których, określony w apelacji błąd był wyłącznie ich konsekwencją i jako taki, nie wymagał odrębnego określenia w zarzucie. Zwraca też uwagę inne uchybienie, to jest, że w apelacji wniesionej na rzecz K. K. (1), przedstawiony w niej zarzut 7 dotyczył sytuacji prawnej A. J. (1).

Ponieważ obie apelacje w dużej mierze były jednakowej treści, sąd II instancji w tym zakresie dokona oceny, która będzie odnosiła się łącznie do obu tych środków zaskarżenia.

I tak, co do błędu w ustaleniach sądu I instancji, który zdaniem apelującego miał polegać na niezasadnym nadaniu pokrzywdzonej N. Y. statusu oskarżyciela posiłkowego, co jednocześnie stanowiło w obu apelacjach podstawę zarzutu obrazy przepisu art. 126 § 1 k.p.k., to oparty on został na błędnych założeniach. Apelujący przyjął, że oświadczenie tej osoby o woli występowania w procesie w tym charakterze zostało złożone po upływie ustawowego terminu, gdy tymczasem termin ten, określony przepisem art. 54 § 1 k.p.k., nie został przekroczony. Przed rozpoczęciem przewodu sądowego w sprawie, a więc przed związłym przedstawieniem przez oskarżyciela zarzutów oskarżenia (art. 385 § 1 k.p.k.), co miało miejsce na rozprawie w dniu 27 września 2021 roku (k.318), każdy z późniejszych oskarżycieli posiłkowych, złożył bądź sam (k.277, t.II), bądź przez swojego pełnomocnika (k.249, k.253, 257, 261, t.II), wolę uczestniczenia w procesie w charakterze oskarżyciela posiłkowego i w ten sposób stawał się stroną postępowania. Nie było więc potrzeby składania wniosku o

przywrócenie terminu do złożenia oświadczenia tej treści, co mylnie uczyniła adw. A. K., występując o to w imieniu reprezentowanych przez siebie pokrzywdzonych N. Y. (k.247-249), H. I. (k.251-253), T. I. (k.255-257) i P. Y. (1) (k.259-261). Zwrócenia uwagi wymaga przy tym okoliczność, że sąd I instancji nie wydawał w tym zakresie decyzji opartej o przepis art. 126 k.p.k., co oznacza, że nie doszło do jego obrazy. Obszerne rozważania zawarte w obu apelacjach dotyczące omawianej kwestii są więc bezprzedmiotowe. Oczywiście błędne są też zarzuty apelacyjne, że wskutek nadania N.Y. statusu oskarżyciela posiłkowego, osoba ta uzyskała, na podstawie art. 46 § 1 k.k., kwotę 1 000 zł. Przewidziane tym przepisem prawo do zadośćuczynienia, wiąże się tylko i wyłącznie ze statusem pokrzywdzonego przestępstwem, a więc przysługuje ono takiej osobie bez względu na to, czy stała się ona stroną postępowania karnego, czy też nie.

Przechodząc do dalszych zarzutów, to nie ma racji apelujący podnosząc, że z powodu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), „odwzorowanie stanu faktycznego sprawy dokonane przez Sąd pozostaje w sprzeczności z przeprowadzonym i uznanym przez Sąd za wiarygodny materiałem dowodowym, np. nagraniem sporządzonym przez samych pokrzywdzonych i jego stenogramem”, to jest, że nie została uwzględniona okoliczność, że to pokrzywdzone prowokowały oskarżone do tego, „by skierowały pod ich adresem wypowiedź zawierającą sformułowania znieważające na tle narodowościowym, kilkakrotnie w

różnych konfiguracjach powtarzały komunikaty insynuujące, że je rzekomo uprzednio znieważyla, uderzyła i powinna te sformułowania powtórzyć w celu możliwości ich utrwalenia na nagraniu sporządzonym za pomocą telefonu komórkowego”.

Formułując ten zarzut, a w jego konsekwencji także błąd w ustaleniach faktycznych, obrońca oskarżonych odwoływał się również do ogólnej, pozytywnej oceny depozycji pokrzywdzonych dokonanej przez sąd I instancji, uważając ją za błędną a w tym, nieuwzględniającą zasad doświadczenia życiowego („w sytuacji zagrożenia, kiedy jest się atakowanym bez żadnej racjonalnej przyczyny przez nieznanego człowieka w nieznanym (...) miejscu w godzinach późnonocnych, Podstawowym rodzajem reakcji (...) jest ucieczka a nie nakłanianie rzekomego agresora do tego, by ponownie naruszył naszą nietykalność cielesną czy nas (...) znieważyl”), nadmierność reakcji tych osób, ich przewagę liczebną względem obu oskarżonych oraz wzajemność zniewag i negatywnych uwag narodościowych.

Zarzuty te są oczywiście błędne. Apelujący pomija fakt, że moment zdarzenia, który został nagrany na telefon, następował w istocie już po zrealizowaniu przez oskarżone zachowań kwalifikowanych kumulatywnie z art. 119 k.k. i 257 k.k. i towarzyszył zachowaniu A. J. kwalifikowanemu z art. 191 k.k. Przy czym, jak słusznie podkreślił to sąd I instancji, nagranie to „dowodzi, iż to oskarżone były agresywne i napastliwe wobec pokrzywdzonych, używały wobec nich wulgaryzmów,

słów powszechnie uznanych za obraźliwe, w tym z powodu ich przynależności narodowej, straszyły ich znajomościami w Policji, deportacją, grupą osób, nie lubiących Ukraińców oraz żądały aby opuściły teren”. Nagranie to ujawniało więc krzywdę, jaką pokrzywdzeni ponieśli wskutek zachowania K. K. i A. J. oraz, co należy dodać, stanowiło próbę ich zachęcenia do potwierdzenia dokonania przez nie czynów przestępnych, w celu późniejszego, procesowego ich wykorzystania. Interpretacja tych nagrań dokonana w apelacjach odrywa się więc od przyczyny przedmiotowego zdarzenia, którą było agresywne, niczym nie sprowokowane zachowanie K. K. i A. J. względem spokojnej grupy osób z Ukrainy. Ustalenia tego nie zmienia późniejsza, fizyczna reakcja jednego z pokrzywdzonych względem K. K. dokonana celem jej uspokojenia i obezwładnienia oraz nagrywanie przez P. Y. przebiegu zdarzenia na telefon, co odbywało się wbrew woli A. J. i skutkowało wytrąceniem tego przedmiotu do wody. Podnosząc argumenty przeciwne tym ustaleniom sądu I instancji, radca prawny N. C. stwarzał więc błędne wrażenie, że w przebiegu przedmiotowych zdarzeń to oskarżone zostały pokrzywdzone. Jako zupełnie dowolne a przez to błędne ocenić też należy rozważania apelującego dotyczące rozumienia słowa „jeb...”, które jako wyrażające „podziw dla osoby trzeciej, wybranej jej cechy czy przymiotu lub rzeczy”, nie znajduje jakiegokolwiek odniesienia do realiów przedmiotowej sprawy. Zarzuty opisane w punktach 6 obu apelacji z tego powodu nie mogły więc zostać uwzględnione.

Przechodząc do bardzo szczegółowych rozważań sądu I instancji, to nie sposób nie przyjąć, że zawarta w nich ocena dowodów została dokonana w sposób w pełni respektujący zasady określone w przepisach art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. a w tym kompleksowo a nie wrywkowo, jak zarzucał apelujący i jako taka, w pełni zasługuje na uwzględnienie.

Miał więc rację ten sąd podkreślając, że „Pokrzywdzeni w istocie podają w sposób zbieżny i niezmienny schemat zdarzeń, w tym miejsce i czas, w którym przebiegały, wskazują sprawców oraz sposób zachowania zarówno ich jak i swój oraz skutki tych działań. Od początku, w sposób jednorodny, osadzony w realiach sprawy i zgodny z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego przedstawiają też tło oraz przyczyny inkryminowanych zachowań obu oskarżonych, które podjęły w stosunku do nich z powodu przynależności narodowej pokrzywdzonych, w gdy w wyniku rozmów jakie między sobą prowadzili w ojczystym języku, zorientowały się one, że są obcokrajowcami i pochodzą z Ukrainy”. Należy też zauważyć, że dokonując oceny zeznań pokrzywdzonych, sąd zauważał występujące w nich rozbieżności pod postacią niespójności i pomyłek dotyczących „detali przebiegu zdarzeń, ich chronologii, osób uczestniczących w poszczególnych jego sekwencjach, dokładnych użytych przez nie słów”, które w sposób w pełni przekonujący tłumaczył złożonym, wielowątkowym charakterem „inkryminowanych zdarzeń, ich dużej dynamiki, zaskoczenia, ilości

osób w nich uczestniczących, ich przemieszczania, roli, równoległego przebiegu poszczególnych składających się na całość elementów oraz punktu ich obserwacji”. Argumentem dodatkowym dla sądu I instancji a nie głównym, jak zdawał się twierdzić apelujący, wpływającym na treść składanych przez pokrzywdzonych depozycji był też upływ czasu przez co, jako bardziej wiarygodne, ocenione zostały zeznania złożone przez te osoby na etapie postępowania przygotowawczego. Nie bez znaczenia dla pozytywnej oceny tych zeznań pozostawała też, podkreślana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ich zgodność i wzajemnie uzupełniający się charakter z wypowiedziami M. W. oraz z niektórymi, uznanymi za wiarygodne, procesowymi wypowiedziami R. P.. Zwracają w tym miejscu uwagę w pełni trafne rozważania sądu I instancji dotyczące tych właśnie dowodów. Wreszcie, żadnych zastrzeżeń nie budzi, dokonana przez sąd I instancji ocena wyjaśnień oskarżonych. Uznanie, że stanowiły one głównie „przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności”, albowiem pozostawały w sprzeczności z uznanymi za wiarygodne dowodami oraz z zasadami logiki i doświadczenia życiowego (vide w pełni trafne uwagi: „elementarnej przekonywalności nie mają twierdzenia, iż będąc pod tak znacznym wpływem alkoholu, podeszły do pokrzywdzonych, co istotne, poprosić aby zachowywali się ciszej, i wówczas zostały zaatakowane przez nich, musiały się bronić, uspokajały ich i apelowały o spokój, a końcowo wobec jednej

z nich, A. J. (1), interweniujący funkcjonariusz Policji bezzasadnie zastosował środki przymusu bezpośredniego, tendencyjnie stając po stronie pokrzywdzonych”), nie przeszkodziło uwzględnieniu części wypowiedzi tych osób, zgodnych z innymi, dokonanymi ustaleniami w sprawie. Nie sposób więc przyjąć, że zaprezentowana przez sąd I instancji ocena wyjaśnień była jednostronna, skrótowa i z tego powodu nie była rzetelna. Uwagi zaprezentowane w apelacjach obrońcy oskarżonych, co do całości oceny dowodów, stanowiły w tym warunkach wyłącznie nietrafną polemikę z prawidłowymi rozważaniami i ustaleniami tego sądu.

Żadnych wątpliwości nie budziły też bardzo rozbudowane rozważania zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do przyjętej kwalifikacji karnej zachowań oskarżonych oraz wymiaru kar dla tych osób. Wnioskowanie przez apelującego o zakwalifikowanie czynu, którego dopuściła się K. K. z art. 216 k.k. i art. 157 § 2 k.k. a jednego z czynów, którego dopuściła się A. J. z art. 212 k.k., dodatkowo przy zastosowaniu, co do tych odmiennych typów przestępstw znajdujących się w rozdziale XXVII Kodeksu karnego, dość ogólnej, tożsamej argumentacji, oznaczało nadto pominięcie kontekstu narodowościowego, który stanowił dla obu oskarżonych podstawę przestępnego działania. Słusznie też sąd I instancji, drugie z przestępstw popełnionych przez A. J. zakwalifikował z przepisu art. 191 § 1 k.k., czemu na przeszkodzie nie stała niechęć tej oskarżonej, która w tym momencie zdarzenia była napastnikiem, do utrwalenia jej sprzecznego z prawem zachowania,

do czego P.Y., czyli jedna z osób napadniętych, miał pełno prawo.

Nie miał też racji obrońca oskarżonych zarzucając, w sposób dość powierzchowny, rażąco niewspółmierność orzeczonych kar i wnosząc o uznanie czynów tych osób za mające znikomy bądź nieznaczny stopień społecznej szkodliwości a także, używając szerszej argumentacji, zarzucając obrazę przepisu art. 46 k.k. poprzez zasądzenie od A. J. na rzecz P.Y. odszkodowania w wysokości 899 zł.

Wymierzając obu oskarżonym stosunkowo łagodne kary, w tym wobec A. J. także łagodną karę łączną opartą na zasadzie „aspiracji bliższej absorpcji”, sąd I instancji w pełni uwzględnił zasady określone w art. 53 k.k. i art. 85a k.k. (co do kary łącznej wymierzonej A. J.) a w tym, wziął pod uwagę szereg okoliczności wiążących się z popełnionymi przestępstwami, to jest:

a) obciążających od strony przedmiotowej (poczucie bezkarności, wręcz zuchwałość w przypadku czynu A. J. z art. 191 § 1 k.k., rodzaj, forma i skala podjętych czynności wykonawczych, działanie pod wpływem alkoholu, rodzaj naruszonych dóbr oraz ich różnorodność),

b) obciążających od strony podmiotowej (znaczny stopień winy, niskie pobudki i motywy, które nie znajdowały „żadnego zrozumienia, wytłumaczenia i usprawiedliwienia”, negatywny stosunek do „powszechnie przyjętych reguł porządku prawnego oraz upór i determinację w działaniu”, brak skruchy i przemyślenia swojego działania),

c) łagodzących dla tych kobiet („właściwości i warunki osobiste (...) sposób życia przed i po popełnieniu przestępstwa, fakt ich niekaralności, podjętą próbę mediacji (...) obiektywnie umiarkowany rozmiar konsekwencji będących skutkiem przypisanego („,) czynu oraz brak trwałych skutków nim spowodowanych”),

d) w przypadku kary łącznej wymierzonej A. J., duży stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, ich łączność podmiotową i przedmiotową, znaczną bliskość czasową oraz „fakt, iż pierwsze z nich jednak górowało na drugim”.

Wymierzone w tych warunkach jednostkowe kary ograniczenia wolności, wskutek zastosowania przepisu art. 37 § 1a k.k. oraz kara łączna wymierzona A. J., w pełni te okoliczności, prawidłowo i kompletnie wymienione oraz należycie ocenione przez sąd I instancji uwzględniły i nie sposób przyjąć, aby nosiły one znamienia niczym nie uzasadnionej, rażącej surowości. Wręcz przeciwnie, należy za sądem I instancji przyjąć, że spełnią one wobec obu oskarżonych ustawowe cele kar.

Żadnych wątpliwości nie budziły wreszcie, bardzo szeroko uzasadnione rozstrzygnięcia sądu I instancji co do stosunkowo niewysokich kwot zadośćuczynień na rzecz pokrzywdzonych, które zaskarżone zostało przez obrońcę oskarżonych głównie z przyczyn formalnych (w uzasadnieniu apelacji zostały dodane nieliczne argumenty merytoryczne, że oskarżone są osobami młodymi, u progu kariery zawodowej, a przez to nie posiadają znacznych zarobków oraz

dodatkowo, w stosunku do K. K. że „Łączna wysokość wymierzonych Oskarżonej świadczeń zasądzonych na podstawie art. 46 § 1 k.k. jawi się jako nieproporcjonalna do wagi przewinienia” a w stosunku do A. J., że „Łączna wysokość wymierzonych Oskarżonej świadczeń zasądzonych na podstawie art. 46 § 1 k.k. a także kosztów i opłat sądowych znacznie przekracza jej możliwości zarobkowe”) oraz co do odszkodowania zasądzonego od A. J. na rzecz P.Y.. Nie ma potrzeby powtarzania, użytych przez sąd I instancji, w pełni trafnych argumentów w omawianym zakresie za wyjątkiem przekonującego przyjęcia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że „Odszkodowanie za poniesioną szkodę winno (...) obejmować jej naprawienie w całości, czyli wyrównanie powstałego uszczerbku o charakterze majątkowym (...) skoro telefon został na skutek działania wody całkowicie zepsuty, implikowało to koniecznością ustalenia wysokości odszkodowania w wysokości ceny jego zakupu”. Pozostawało ono w związku z zeznaniem ww. pokrzywdzonego (k.333), że „Ten telefon wyciągnąłem z jeziora, ale już nie nadaje się do użytku”. Z braku podstaw dowodowych, sąd I instancji nie prowadził w tym zakresie szczegółowych rozważań, co do stopnia zużycia tego telefonu i jego stanu technicznego przed zniszczeniem oraz wobec braku dowodów przeciwnych przyjął, że P. Y. nie odniósł jakichkolwiek korzyści majątkowych, wynikających choćby z zełomowania tej rzeczy czy jej sprzedania w komisie.

Na zakończenie tej części rozważań wskazać też należy, że sąd II instancji nie znalazł także

podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie obciążenia obu oskarżonych kosztami procesu za postępowanie przed sądem I instancji jak i co do nieobciążania tych osób kosztami procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Rozstrzygając w tym zakresie, należało uwzględnić okoliczność, że zarówno K. K. jak i A.J. J. pracują zawodowo co oznacza, że ich sytuacja zarobkowa i majątkowa umożliwia pokrycie ww. kosztów, w tym, w systemie rozłożenia ich na raty. Nadto, odmienne twierdzenia obrońcy tych osób to jest, że nie są w stanie ich pokryć bez uszczerbku koniecznego utrzymania siebie oraz, że mają trudną sytuację materialną, nie zostało wykazane jakimkolwiek dowodem, co uzasadnia przyjęcie, że są one gołosłowne.

Wnioski:

Radca prawny N. C. (1)- obrońca oskarżonej K. K. (1) wnioski o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że Oskarżona K. K. (1) zostanie uniewinniona od zarzucanych jej czynów,

b) względnie- zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że z opisu czynu wyeliminowany zostanie art. 257 w zw. z art. 119 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k., a następnie w konsekwencji uznania, że Oskarżona znieważała oskarżycieli posiłkowych, tj. popełniła czyn z art. 216 k.k. i naruszyła nietykalność cielesną N. Y. i T. I. na okres poniżej 7 dni, tj. dopuściła się czynu 157 § 2 k.k., Sąd na podstawie art. 17 § 1 pkt. 9) k.p.k. umorzy w odniesieniu do Oskarżonej K. K. (1)- względnie: na podstawie art. 216 § 3 k.k. odstąpi od

zasadne

częściowo zasadne

x niezasadne

zasadne

częściowo zasadne

x niezasadne

wymierzenia kary wobec Oskarżonej K. K. (1),

c) względnie- zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że postępowanie przeciwko Oskarżonej K. K. (1) zostanie warunkowo umorzone z uwagi na niską szkodliwość społeczną zarzucanego jej czynu na okres próby 3 lat, zaś Oskarżona zostanie w tym okresie poddana pod dozór kuratora lub osoby godnej zaufania, powstrzymywania się od używania alkoholu i powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzonymi w jakikolwiek sposób oraz zbliżania się do nich,

d) względnie- na wypadek nieuwzględnienia żadnego z powyższych wniosków- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez eliminację obowiązku częściowego naprawienia szkody względem pokrzywdzonej N. Y. oraz pozostałych pokrzywdzonych jako, że roszczenie z art. 46 § 1 k.k. zostało zgłoszone przez osobę, której błędnie nadano status oskarżyciela posiłkowego,

e) w każdych okolicznościach- zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie złożonych na Oskarżoną kosztów i opłat albowiem nie jest ona w stanie ich pokryć bez uszczerbku koniecznego utrzymania siebie,

f) zwolnienie Oskarżonej od kosztów postępowania odwoławczego w całości, a to z uwagi na jej trudną sytuację materialną.

Radca prawny N. C. (1)- obrońca oskarżonej A. J. (1) wnioski o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że Oskarżona A. J. (1) zostanie uniewinniona od zarzucanych jej czynów,

b) względnie- zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że z opisu czynu wyeliminowany zostanie art. 257 w zw. z art. 119 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k., a następnie w konsekwencji uznania, że Oskarżona A. J. (1) zniesławiła N. Y., tj., dopuściła się czynu stypizowanego z art. 212 k.k. postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt. 9) k.p.k. umorzenie postępowania w odniesieniu do Oskarżonej A. J. (1),

c) względnie- zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że postępowanie przeciwko Oskarżonej A. J. (1) zostanie warunkowo umorzone z uwagi na niską szkodliwość społeczną zarzucanego jej czynu na okres próby 3 lat, zaś Oskarżona zostanie w tym okresie poddana pod dozór kuratora lub osoby godnej zaufania, powstrzymywania się od używania alkoholu i powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzonymi w jakikolwiek sposób oraz zbliżania się do nich,

d) względnie- na wypadek nieuwzględnienia żadnego z powyższych wniosków- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez eliminację obowiązku częściowego naprawienia szkody względem pokrzywdzonej N. Y. oraz pozostałych pokrzywdzonych jako, że roszczenie z art. 46 § 1 k.k. zostało zgłoszone przez osobę, której błędnie nadano status oskarżyciela posiłkowego,

e) względnie- na wypadek nieuwzględnienia żadnego z powyższych wniosków- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez eliminację obowiązku naprawienia szkody względem pokrzywdzonego P. Y. (1) w kwocie 899 zł,

<p>f) w każdych okolicznościach zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie złożonych na Oskarżoną kosztów i opłat albowiem nie jest ona w stanie ich pokryć bez uszczerbku koniecznego utrzymania siebie,</p> <p>g) zwolnienie Oskarżonej od kosztów postępowania odwoławczego w całości, a to z uwagi na jej trudną sytuację materialną.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosków za zasadne lub niezasadne.</p>		
<p>Wnioski zawarte w apelacjach, z przyczyn podanych wyżej, nie zasługiwały na uwzględnienie.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie w sprawie o sygn. akt V K 169/20.</p>		

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy.	
Uwagi jak wyżej.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiężle o powodach zmiany.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
K. K. (1) i A. J. (1)	II i III	<p>Na podstawie art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. i art. 633 k.p.k., sąd obciążył obie oskarżone obowiązkiem:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uiszczenia zwrotu kosztu zastępstwa procesowego w wysokości po 125 złotych na rzecz każdego z czworga pokrzywdzonych, którzy ustanowili pełnomocnika (łącznie po 600 złotych od K. K. i A. J.) oraz - kosztami sądowymi, w tym opłatą sądową.

7. PODPISY

SSA Sławomir Machnio

SSA Przemysław Filipkowski SSO (del.) Piotr Maksymowicz

8. CZĘŚĆ WSTĘPNA

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie wydany w dniu 28 stycznia 2022 roku w sprawie **V K 169/20.**

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonej A. J. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
x	<i>art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</i>	
x	<i>art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</i>	
x	<i>art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
x	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
x	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego,</i>	

	<i>nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</i>	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	<i>x zmiana</i>	
---	-----------	-----------------	--

9. CZĘŚĆ WSTĘPNA

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie wydany w dniu 28 stycznia 2022 roku w sprawie **V K 169/20.**

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

x obrońca oskarżonej K. K. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania,	

	<i>jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
x	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
x	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	<i>x zmiana</i>	
---	-----------	-----------------	--